

~

Ivan Šaško

ponoćni biskup zagrebački

~

Uvod i homilija

u euharistijsko slavlje povodom

Dana pobjede, domovinske zavjerdnosti
i Dana hrvatskih branitelja

Svetište Majke Božje Bistričke

Petak, 5. kolovoza 2016. u 11 sati

„Crkva na otvorenom bl. Alojzija
Stepinca“

Uvod u euharistijsko slavlje
Marija Bistrica, 5. kolovoza 2016.

Dragi Rektore Svetišta Majke Božje Bistričke,
mons. Zlatko, draga braćo svećenici,
redovnici i redovnice, dragi dakoni
i bogorodni, dragi hodočasnici,
braćo i sestre!

a) Ovo hodočasničko zajedništvo i ljepota slavlja
u zahvalu spaja naš dolazak k Majci Božjoj
Bistričkoj, naše nakane, molbe, zagnje i zagrljaj
nebeske milosti; spaja spomen na Kristovu
pobjedu nad zlom i smrću, u kojoj živi
i zahvala za slobodu domovine, za hrvatske
branitelje, za dar koji je - nakon boli i
progonstava, nakon poniženja i tjeskoba -
donio suze radosnice; spaja u zahvalu ove živote
nas prisutnih i onih koje smo povelj, ponižili
sa sobom, možda samo u čiziji srca, kao i
naših pokojnih s kojima nas povezuje ovo slavlje.
Trostruko hvala danas izgovara ovdje
Duhom Svetim okupljena Crkva i svaki
od nas gleda Krista, lice milosrđa nebeskoja
Oca, lice Majke Marije, lice domovine
u licima svojih bližnjih.

b) Drago mi je što mogu biti dio i otajstva Crkve
u kojemu nam se molitvom podiže naš
zagrebački nadbiskup, kardinal Josip Bozanić,
i je nam pozdrave i srdačne prenosim.

c) Drago mi je što su ovdje kraj mene,
u svećeničkomu zajedništvu dvojica subraće
kopi potrebno podržavaju, osjećajući se
nedostojan pred godinama njihovog svećeništva.
Oni su danas ovdje željeli proslaviti 55.
obljetnicu svećeništva. Čestitamo našim
dragim monsinjorima: prečasnomu Lovre
Cindoriću, kanoniku Prvostolnoga kaptola
Zagrebačkoga, dugogodišnjem rektoru i
župniku ovdje u Bistričkomu svetištu
i prečasnomu Dragutinu Komorčecu,
nemogućem župniku, ali i isporučniku
bistričkih hodočasnika*. Božu zahvaljujemo
za njih i snjima, za njihovo služenje
u svećeništvu po kojemu su bili nositelji
Božjega milosrđa i Marijine blizine.

d) Braćo i sestre, u svojim radostima, radost
me možemo slaviti sami, a u svojim tugama
ne smijemo previdjeti da su i drugi u molitvi
za nas. To je trag ljepote Crkve.

Zastanimo u ovome daru svetca,
Božu povjerimo svoje živote,
priznajmo, isporučimo i pokajmo
se za svoje grijehе.

(*) Njihov je svećenički put duboko obilježen
i prožet ljubavlju prema Bistričkoj Majci.

Homilija

Liturgijska čitanja:

Nal 2, 1, 3; 3, 1-3, 6-7

Ps 32, 35 cd - 36 ab 39 abcd. 41

Mt 16, 21-27

*

- ① Hoće li tko za mnom, neka se odrekne "samoga sebe." To je današnja Radostna vijest, Božja riječ upućena nama, hodočasnici^{ma}, Prije te večere, Isus je učenicima izrekao svoju neprihvatljivu najavu da on, sin čovječji, mora trpjeti i biti ubijen. To je njima bilo toliko strašno čuti da su očito prećuli da će Isus uskrsnuti. Ili im je to zaduđe zazvučalo kao puka tlapnja.

Sin čovječji mora trpjeti,

Iz toga je vidljiv plan, zacrtan put, Božja volja. I mi, braćo i sestre, svakoga dana, u svakom "Očenamu" molimo: "Budi volja tvoja." Znamo koliko ta molitva može biti zalitjeva, koliko ju u srcu pretvaramo u svoju volju, ne u Božju namu. Teško prihvaćamo da jedino Gospodin pokazuje ispravan put; teško povezujemo trpljenje i blagoslov; teško se molimo sa životnim paradoksima i teško u Božjoj volji razabiremo dobro.

- ② u Mariji Bistrici, pred svojim nebeskom Majkom dolazimo moliti pogled koji vidi šire od ljudskoga pogleda, dolazimo moliti širinu srca koja je veća od naših želja.

Hoće li tko za mnom, neka se odrekne ^{se} "samoga sebe."

Isus ne spominje druge vrste, sposobnosti, ljudske vrijednosti i odlike. Temeljno je odreći se sebe. A jedino što možemo zvati svojim, ponijeti sa sobom jest kriz, ne kao teret, nego kao izvor radosti, utjeha i dobra.

Sveti Toma Akvinski ostao nam je predivno kratku rečenicu: Bonum diffusivum sui.

Dobro se razdaje, širi, daje se drugima. Dobro je dobro za sve, jer je Božje, a samo Gospodin udi gelium.

- (3) Isus govori da sin Čovječji mora trpjeti, pokazujući nam da je ljubav takva da nužno prolazi kroz patnju, a Petar na Isusovu riječ "mora" odgovara: to se ne smije dogoditi.

Čovjek se buni protiv trpljenja, ali nam Božja ljubav daje novo značenje.

Sjetimo se obreda na Veliki petak, kada se razotkriva raspelo i kada se pjeva: "Evo drvo krsta!"

Postupno se razotkriva pogled na križ i postupno maksimalno u razumijevanje trpljenja. Trpljenje se otkriva malo-po malo.

A Petar odmah, žurno prigovara, nepromišljeno kaže: Nikada, Gospodine!

Trpljenje se uči u pouzdanju i donosi plodove u poslušnosti. Sjetimo se kako piše u Poslanici Hebrejima: Isus, "iz onoga što pretrpi nauči slušati," (Heb 5,8)

- (4) Braćo i sestre, suvremeno je društvo trpljenje proglasilo bezbijednim i beskorisnim, otvarajući si putu vata nebičnosti. Zbog toga život gubi ljepotu i neprestano je izložen nezadovoljstvu.

Gledajući culhanistijsko slavlje, u njemu nalazimo prinosenje darova kruha i vina, plodove rada i trpljenja, što se ne može svesti na materijalnu korisnost.

U njima je strpljenje i radost, teškoće koje treba nositi i podnositi, da bismo udjeli Božji nauk i značenje, da bi ih Duh Sveta preobrazio u radost i zahvalnost. Euharistija nam objavljuje da je Isus prihvatio muku, jer je ljubio, ljubio nas i svoj. Njegov najveći taj Kraljevstva, sopodnoćenje ljubavi, može se sažeti u istinu da se odrekao sebe i uzeo svoj i naš križ.

obespravio se, ogolio do neprepoznatljivosti božanstva i do izumrcvarenosti ljudskosti i - darovao se.

Petar je svojim ljudskim razmišljanjem pao u iskonski grijeh iz kojega dolaze svi drugi grijesi. U prili stranica Biblije Božja nas riječi uči o daru, o otajstvu života, Božje ljudima daje sve, dopušta da raspoložim svim dobrima, urojenim u ljepotu i milost, ali ih upozorava da jedne ne diraju - drvo spoznajе dobra i zla.

No, pri ljudi porazu baš za tim, žele odlučivati što je dobro, a što zlo, otvarajući ponore svoje nesreće.

(5) I danas najveće tragedije nastaju iz toga grijeha, nastaju onda kada čovjek želi odrediti mjernu dobra i zla.

I Petar je zapravo Isus rekao da on zna što je dobro, a što zlo; postavio je sebe kao mjerilo - iznad ljubavi. To čini Božji neprijatelj - dokida ljubav, nudi svoju mjeru razdora i neistine. Umjesto ljubavi, koja izire iz poslušnosti Bogu, nudi iskrivljenost ljubavi koja je oblikovana kalupima sebičnosti. To može biti ljubav prema stvarima, poslu, supružniku, domovini...; ljubav koja se ne odriče sebe niti oslobada, nego zarobljava i iskoristava.

Ona se slaže s Petrom koji, zaprepasten, želi odlučivati, odrediti da Krist ne snijé trpjeti. Petar ne razumije da je On došao na svijét - kako je rekao Pilatu - da svjedoči za istinu. Svatko tko je prijatelj "istine sluša moj glas." (Jv 18, 37) Kristov glas, ne svoj.

To je napetost koju živimo kao kršćani. Oni koji danas žele biti myenilo življenja ponavljaju istu rečenicu o sebičnosti, o ustrajnosti u ljubavi prema sebi i u sukobu s Bogom.

(6) ljudi obično krusove riječi o odricanju shvaćaju kao da ist Bog nešto što volimo - oduzima nam.

Ali ovdje odricanje znači slobodno pristajanje i prihvaćanje Božje volje, myéplva dara za mene.

Ona je temeljna odluka koja može bez svega, samo ne bez Boga i ništa nije na istoj razini s Njim. Druga dobra nisu u sukobu s Bogom. Stotine, to odricanje je ljubav koja daje ljepotu svim drugim odnosima. Zato Bog oplemenjuje i jača ljubav suprotnika i zamicu, obnavlja obitelji, ispravlja odnose među ljudima...

Bez Boga i vjere, kada je čovjek myenilo, sve je prepusteno hironima, samovolji koja tako odvodi u svaku vrstu nasilja, od obiteljskoga do nasilja među narodima.

(7) Tu ljubav koja se odriče svega, onim Bogu, dolazimo svoresti, osvještati ovdje, hodočasteći k Bistričkoj Majci. Ona nam pomaže razlučiti ono što često myéšamo - sebičnost i sreću.

Marija svojim predanjem i poučavanjem u Gospodina prihvaća naše živote, ponavljajući da se istinska sreća nikada ne nalazi u sebičnosti. No, Ona i myešu život istodobno nam pokazuju da je kršćanstvo za sve koji prihvaću sebičnost kao načelo življenja - bilo i ostalo - ludost. Makar i sami bili kršćeni.

Za nas kroćane se s pravom može reći
- i ne bismo se trebali ni malo gñtiti - da
suno ljudi - ljudi od sreće.

Evandjelje jasno nićeljava korist i sreću,
korist i život. "Što koristi nekome da
stekne djeli svijeta, a životu naudi?"

Drugim riječima: što koristi imati sve,
a raniti ljubav, porijediti sreću?

Isus govori na kraju i o konačnoj naplati djela
i ne kaže kakva je naplata za pojedina djela,
samo pita što će se dati kao zamjena za život.

(8) Bog nam je darovao život koji ima životnost samo
po ljubavi koja uključuje trpljenje. Otajstvo ljubavi
nadilazi sve što sebičnost može steći i postići.
Jer ona je suprotnost ljubavi.

Lako to provjerimo ako Hvalospjev ljubavi
svetoga Pavla čitamo polazeći od sebičnosti.
Tada bi nastao Hvalospjev sebičnosti
koji glasi:

~ ←

(*)

... Sebičnost je nestrpljiva
i nije dobrostiva
Sebičnost zavidi i hvali sebe,
ona se oholi,
neprirodna je i uvijek traži
ono što joj ne pripada;
Sebičnost je razdražljiva,
ne zaboravlja i ne oprašta,
radije se nepravdi,
a ne radije se istini.
Nikoga i ništa ne ispričava,
ništa ne vjeruje,
ničemu se ne nada,
i ništa ne podnosi!
Sebičnost nema trajnosti
Od sebe polazi i u sebi se gasi,
Iz nezadovoljstva proizlazi
i u nezadovoljstvu umire
Na kraju ne ostaje sebičnost,
nego vjera, ufanje i ljubav
- to troje, a najmanja među
svime što postoji jest sebičnost.

(prema: 1 Kor 13, 1-13)

(*) Kad bih imao samo sebičnost,
bio bih ništa,
ni zrak, ni svjetlo,
ni dodir, ni miris
ni okus!
Bio bih i gluhi i slijep,
i nijem, bez osjećaja
i bez brca. Jer...

(9) Bragi geruici, pred nama su danas duže jame potvrde hrusovih riječi. Jednom vidimo u zrti za domovinu, za slobodu Hrvatske, nakon vremena kakvo opisuje prorok Nahum u prvoj čitanju. U slika pustoši vinograda koju spominje lako se čitimo tužne slike nasiljem opustošene i ovravanjem izumiranja Hrvatske:

"Plećikaši ju opljačkali;
mladice potrli...
gomile ranjenih, snopovi mrtvih,
trupla u nedogled..."

Bili smo izloženi, braćo i sestre, teško pronalazili utjehu i pitali se hoćemo li opstati. Ali Gospodin nam je darovao radost po onima koji su se odrekli sebe, da bismo živjeli mi u slobodi Hrvatske, da bi novi narastaji rasli u ljubavi.

Ne trebamo se otvrtati na one koji bi nam htjeli oduzeti tu radost, jer je patnja dovoljno pročištila naša srca da danas u radosti možemo reći istinu, da možemo i zločinca aproviti, ali ne možemo zamekati tko on bili zločinci, sebični i nasilni.

No, istodobno, dok se sadržimo, molimo Boga da nam dane sveti nemir, svetu strepnju i ljubavi za domovinu te da ne budemo ravnodušni.

Jer sebičnost zauzima naše osobe i obiteljske odnose, ona se lako protegne i na Crkvu, na nas crkvene službenike, ali i na cijeli narod.

Sve patuje uvajm korijen u sebičnosti koja želi biti mijeta, govoreći o dobru narodu, a misleći na sebe. propovijedajući visoke ideale, a završavajući u sirovoj ideologiji.

Zahvalni smo Bogu što je bilo dovoljno ljudi, a mislimo ponajprije na bratitelje dragovoljce, koji su živjeli hrusovu i Marjinu neresebičnošću, da bi nas oslobodili osvajачke sile i ideologije koja je potekla

iz bezbožnosti komunizma i protuhrvatstva,
premda su konjeni još živi i žele rasti
u novim oblicima i superovima, u sebičnosti
koja je protiv slobode, koja nije istina, koja
je protiv Hrvatske.

(10) Drugu potvrdu Isusovih riječi imamo danas
među nama u životima dvojice svećenika,
mons. Lovre i mons. Dragutina, Bili su
mladomisluci prije 55 godina u doba hrvatske
neslobode, kršćana te ljudskoga dostojanstva
i najgorih oblika represije. Ali ljubar je
činila najglad nemoguću.

Koliko li su samo puta osjetili istinu
o njedinosti samozatajnosti pred kušanjama
sebičnosti. Danas su pred nama kao svjedoci
ustrajnosti u svećeničkom pozivu. Njihove
tragove susrećemo vidljive ovdje u Svetištu, u
župama u kojima su djelovali, a osobito tamo
do kuda ne dopire ljudski pogled - u dušama ljudi.

Hvala im za odaziv Gospodinu, koji je
po cijima širio prostore nesebičnosti
i kao što trpljenje traži postupnost, da bismo
sve otkrili suššao, tako i ljubar u womenšome
odmaknu pokazuje svoju snagu i plodove.

Svaki kršćanski poziv ima isti put
odricanja od porjedavanja i ući do života
koji je dar i milost. Tako su životi
nesebičnih laika nama svećenika potpora
i nadahnuće, a želimo da svećenička
nesebičnost odričanja vjeruje,

[Pitao sam naše slavljenike prije svete mise za što]
[Bogu najviše zahvaljuju...]

(11)

Na kraju: Što i kako danas moliti našega
Gospodina i našu Majku Bistričku?

Oni nas više do sebicnost ne ostranuje ništa,
nego samo produbjuje patnju.

Sebicnost ne može dati zadovoljstvo; sebicnost
ne sklapa prijateljstva, sebicnost ne preporučuje
ljubav, ništa poštuje druge; sebicnost udaljava
supružnike i članove obitelji, razara slogu;
sebicnost nije sposobna za oduslovljenje u bilo
kojemu pozivu; sebicnost nije mogla osloboditi
domovinu, pokijediti zlo ništa može graditi
boljitaku Hrvatske, sebicnost se boji istine
o prošlosti i zatvara nam budućega; Sebicnost
ne želi razvijati gospodarstvo ni solidarnosti,
nego poručuje za korupcijom...

Zato kao hodočasnički Kristov narod molimo
da se iz dana u dan odričemo sebe.

U našem sumo političkoga predizbornoj
nadmetanja i bit će preplavljeni potukama
skrivene sebicnosti.

A znamo: Domovina je imala najveću
snagu kada sumo se odrekli sebicnosti
i trčeli dobro bez vlastitoga probitka,
a najveće je rane Hrvatska zadobila
ne od granata i ne od neprijatelja, nego od
sebicnosti među nama koja ranjale dušu,
najprije dušu hrvatskih branitelja i upitnih
obitelji. Oni su najdublje osjetili snagu
neosjetljivosti i grubosti sekularne politika
i sebicnoga iskorištavanja hrvatske domovine,
koju mnogi nisu željeli ni ljepu, ni masu, ni
slobodu.

Bože ljubani, oslobodi nas sebicnosti!

Majko milobreda, dušo duše hrvatske,
női nas ne sebicnoj ljubani.

Amen

/ 11